

2. Boas S. The Body of Culture. *Dance Movement Therapy Research, Theory and Practice*. 2006. P. 112-130. URL: https://www.academia.edu/8672218/The_Body_of_Culture_transcultural_competence_in_dance_movement_therapy

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-393-4-7>

**PATRIOTISM IN THE LIGHT
OF THE MORAL CHRISTIAN LAW**

**ПАТРІОТИЗМ У СВІТЛІ МОРАЛЬНО
ХРИСТІАНСЬКОГО ЗАКОНУ**

Turiak S. S.

*Student of the 2nd year
Novoselytskyi Professional
Medical College
Novoselitsa, Ukraine*

Туряк С. С.

*студентка II курсу
Новоселицький фаховий
медичний коледж
м. Новоселиця, Україна*

В наш час християнство – найпоширеніша у світі релігія, – його дотримуються близько 2,2 млрд осіб. Це релігія заснована на вченні Ісуса Христа та вірі у те, що існує Бог – Особистість (Триєдиний : Отець, Син і Святий Дух), який створив наш світ. Християнство являється найбільш значною релігією нашого часу в якій розрізняють три головні напрями : Православ'я, Католицизм та Протестантизм.

Станом на 2022 рік, згідно з опитуванням Київського міжнародного інституту соціології (КМІС), 85% українців ідентифікували себе як християни. Релігія перебуває у тісному взаємозв'язку з суспільством, утворює соціальний інститут, і забезпечує цілісність нашого суспільства та держави. Релігія проявляється як у відносинах між людьми, і у державних відносинах. Вона виступає першоосновою культури, вона оперує уявленнями, установками, гуртує народи та нації.

Зміст культурних цінностей формується з урахуванням релігійної свідомості. Релігійна самоідентифікація українського народу на сьогоднішній день є важливою.

Актуальність дослідження. Хоча церква та держава відокремлені одна від одної, політична стабільність суспільства не може бути збережена на належному рівні без активного впливу на суспільство релігійної моралі. Саме в церкві народжуються фундаментальні поняття права, свободи та справедливості стосовно громадянського суспільства.

Християнство є об'єктивно єдиною релігійною системою, яка задовольняє запити як окремої особистості, так і суспільства в цілому, служачи гарантом правопорядку, свободи і законності для всіх громадян. Причому якби йшлося лише про якусь суму релігійних поглядів або тільки про якісь зовнішні законоположення, то цього було б явно недостатньо для такого твердження. Якби християнство було лише одним із традиційних релігійних навчань серед інших, воно не мало б переваг, скажімо, перед індуїзмом чи буддизмом. Справа в тому, що християнство служить джерелом трансцендентних моральних цінностей і одночасно становить трансцендентну основу правового регулювання суспільства [1, с. 339–340].

Метою даного дослідження є визначення ролі патріотизму у світлі християнської релігії, моральна сторона, та вплив релігії на формування особистості. Християнство і громадська активність.

Завданням даного дослідження є:

- окреслити ролі християнської релігії у формуванні особистості;
- визначити поняття патріотизму у світлі християнської релігії;
- встановити взаємозв'язок між християнством та патріотизмом в контекстів релігійно – правової думки;

При проведенні даного дослідження використовувались наступні методи: **емпіричні** (*спостереження та опис*) та **теоретичні** (аналіз, абстрагування, узагальнення, пояснення та класифікація).

Виклад основного матеріалу. Минуле Церкви у добу радянського союзу свідчить про те, що відповідь на це питання уникали. Стратегією виживання в радянському союзі був «ескапізм». Люди воліли належати до християнської спільноти, щоб здобути безпечний простір для існування. Займатись соціальним чи політичним активізмом в радянському союзі було неможливо для людини, яка свідомо йшла проти атеїстично-комуністичної пропаганди. Сьогодні важливим є подолати цю хибну «дихотомію» доби модерну. Церква покликана подолати так званий феодалізм небесного і земного, церковного і національного.

Біблія чітко показує, що народ має сімейне походження. Авраам породив Ісаака, Ісаак Якова, а Яків став батьком для 12 колін Ізраїля.

Неможливо відділити сім'ю від Батьківщини. Неможливо відділити сімейні цінності від національних цінностей.

Термін «патріотизм» має в корінні латинське слово *PATER*, тобто батько. Таким чином, патріотизм пов'язаний із 5 заповіддю – шануй батька свого та матір свою.

Християнський патріотизм полягає в виконанні заповіді любові до ближнього, тобто любові до жителів своєї країни як найближчих людей.

Юдейсько-християнська культура містить приклади патріотизму.

Книги священного писання переповнені ними.

Цар Давид захоплюється красою землі, яку дав Бог для народу.

З любов'ю він переповідає славі та безславі події з ізраїльського народу [2].

У **Псалмі 136** біблійний автор відкриває свою величезну прив'язаність до рідної землі:

«Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, хай забуде за мене правиця моя! Нехай мій язик до мого піднебіння прилипне, якщо я не буду тебе пам'ятати, якщо не поставлю я Єрусалима над радість вищу свою!...» (Псалми 136:5 – 6) Св. Тома Аквінський вважав патріотизм тією частиною справедливості, яку ми зобов'язані створеному джерелу нашого існування. Він був переконаний, що наше ставлення до батьків і до батьківщини упорядковує одна й та сама чеснота (pietas).

Історія християнства свідчить про те, що справжні християни не розділяли такі поняття як служіння Богові та служіння своїй вітчизні. Реформатори XVI ст. були одними з перших, хто залишив латинь і у своїй діяльності свідомо почали використовувати національні мови. Європейський багатонаціональний світ утворився саме завдяки Реформації. Багато цікавих прикладів християнського патріотизму дає нам історія Сполучених Штатів Америки. Ще до недавнього часу американці пишалися тим, що живуть у найрозвинутішій і найбільш вільній країні, а все тому, що ця країна була побудована в значній мірі згідно з християнським світоглядом [2].

У Швейцарії так само перемогла реформація, як результат: Економіка Швейцарії є однією з найстабільніших у світі. А відхитнувшись від католицької церкви в пору її духовної стагнації і готові стати атеїстами люди, все ж таки не стали ними. На частині території Німеччини, Швейцарії, у скандинавських країнах, Англії та Шотландії, Нідерландах, частині Угорського королівства – перемогла Реформація.

Висновки. Підсумовуючи вище викладене варто зазначити що історія християнства так чи інакше переплітається, та більше того, віками впливало на державну владу, систему правління, політичну ситуацію, науку, громадську думку та ідеологію держави. Не дивно що релігійно – правові догми зіграли свою роль й у формуванні національно – культурної свідомості населення, зокрема й такого поняття як «патріотизм».

Латинське слово *PATER*, тобто батько, має одвічну історію походження та доволі простий зміст пов'язаний із п'ятою заповіддю: *«шануй батька свого та матір свою»*.

Звідси виникає розуміння, що патріотизм проповідувався релігійними заповідями та нормами і передався священнослужителями та провідниками різних релігійних течій та організацій тисячі років.

З огляду на вище викладене вбачається наступний висновок, роль релігій у формування вихованні патріотично налаштованої особистості до свої держави – важлива та змістовна, оскільки мета кожної релігії це любов до оточуючих та своєї держави.

Література:

1. Чарльз Колсон та Еллен Сантіллі Вон – Конфлікт царств: духовна література. м. Черкаси, Україна, 2001. 339-340 с.
2. Патріотизм у вченні Папи та Отців Церкви Католицький суспільно – релігійний часопис «CREDO». м. Вінниця, 1992. URL: <https://credo.pro/2022/02/304369> (дата звернення 16.02.2022).
3. Чи повинні християни бути патріотами Католицький суспільно-релігійний часопис «CREDO». м. Вінниця, 1992. (Інтернет Джерело) URL: <https://c4u.org.ua/chy-povynni-hrystyiany-buty-patriotamy/>

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-393-4-8>

POST-YUGOSLAV COUNTRIES AND UKRAINE: EXPERIENCE OF EXISTENTIAL CONFRONTATION

ПОСТ'ЮГОСЛАВСЬКІ КРАЇНИ ТА УКРАЇНА: ДОСВІД ЕКЗИСТЕНЦІЙНОГО ПРОТИСТОЯННЯ

Shevchenko N. V.

*Graduate student at the Department
of Philosophical Anthropology,
Philosophy of Culture
and Cultural Studies
Educational and Scientific Institute
of Philosophy and Educational Policy
of Mykhaylo Drahomanov Ukrainian
State University
Kyiv, Ukraine*

Шевченко Н. В.

*аспірантка кафедри філософської
антропології, філософії культури
та культурології
Навчально-науковий інститут
філософії та освітньої політики
Українського державного
університету
імені Михайла Драгоманова
м. Київ, Україна*

Культура війни як невід'ємний аспект людського буття являє собою різноманітний та суперечливий життєвий досвід, який безповоротно змінює усі сфери людського життя, несучи в собі потенціал до їх перетворення [1]. Вона є багатовимірною і динамічною, визначаючись у філософсько-концептуальному вимірі як особливий феномен цивілізації [2]. Проте з XXI століття інтерпретація цього поняття